

Truyện ngắn
Chủ đề: Mùa lễ Tạ ơn
Tác giả: Võ Ngọc Thanh

XIN CẢM ƠN CUỘC ĐỜI...

Viết nhân ngày Lễ Tạ Ôn

Năm đầu tiên đặt chân đến Mỹ, Lễ Tạ Ôn hoàn toàn không có một chút ý nghĩa gì với tôi cả. Tôi chỉ vui vì ngày hôm đó được nghỉ làm, và có một buổi tối quây quần ăn uống với gia đình. Mãi ba năm sau thì tôi mới thật sự hiểu được ý nghĩa của ngày Lễ Tạ Ôn.

Thời gian này tôi đang thực tập ở một Pharmacy để lấy bằng Dược sĩ. Tiệm thuốc này rất đông khách, cả ngày mọi người làm không nghỉ tay, điện thoại lúc nào cũng reng liên tục nên ai nấy cũng đều căng thẳng, mệt mỏi và hầu như không ai có nổi một nụ cười trên môi.

Tiệm thuốc có một vị khách quen tên là Josephine Smiley. Tôi còn nhớ rất rõ nét mặt rất phúc hậu của bà. Năm đó bà đã gần 80 tuổi, bà bị tật ở tay và chân nên phải ngồi xe lăn, lại bị bệnh thấp khớp nên các ngón tay bà co quắp, và bà đang điều trị ung thư ở giai đoạn cuối. Cứ mỗi lần bà đến lấy thuốc (bà uống hơn mười mấy món mỗi tháng, cho đủ loại bệnh), tôi đều nhìn bà ái ngại.

Vì thấy rất tội nghiệp cho bà, nên tôi thường ráng cười vui với bà, thăm hỏi bà vài ba câu, hay phụ đẩy chiếc xe lăn cho bà. Nghe đâu chồng bà và đứa con duy nhất bị chết trong một tai nạn xe hơi. Bà tuy thoát chết nhưng lại bị tật nguyên, rồi từ đó bà bị bệnh trầm cảm (depressed). Từ 5 năm nay, bà lại phát hiện ung thư và sống một mình ở nhà dưỡng lão.

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ vào chiều hôm trước ngày lễ Thanksgiving [Tạ ơn]] năm 1993, khi bà đến lấy thuốc, bà cười với tôi và đưa tặng tôi tấm thiệp cùng một ổ bánh ngọt. Bà bảo tôi hãy mở tấm thiệp ra đọc.

Tôi mở tấm thiệp và xúc động nhìn những nét chữ run rẩy, xiêu vẹo:

“Dear Thanh,

My name is Josephine Smiley, but life does not 'smile' to me at all. Many times I wanted to kill myself, until the day I met you in this pharmacy. You are the ONLY person who always smiles to me, after the death of my husband and my son. You made me feel happy and help me keep on living. I profit this Thanksgiving holiday to say 'Thank you', Thanh.

Thank you, very much, for your smile...”

(Thanh thân mến

Tôi là Josephine Smiley. Cuộc sống của tôi không có một tiếng cười và nhiều lần tôi đã nghĩ đến cái chết. Cho đến một ngày tôi gặp được bạn. Bạn là người duy nhất luôn mỉm cười với tôi, kể từ sau cái chết của chồng và con trai tôi. Bạn khiến tôi hạnh phúc và muốn tiếp tục cuộc sống này. Tôi muốn nhân dịp Lễ Tạ Ôn này để nói lời cảm ơn bạn.

Cảm ơn nụ cười của bạn rất nhiều)

Bà ôm tôi và chảy nước mắt. Tôi cũng vậy. Tôi thật hoàn toàn không ngờ rằng, chỉ với một nụ cười, tôi đã có thể giúp cho một con người có thêm nghị lực để sống. Đó là lần đầu tiên, tôi cảm nhận được cái ý nghĩa cao quý của ngày Lễ Tạ Ôn.

Ngày Lễ Tạ Ôn năm sau, khi tôi đang ngóng trông bà đến lấy thuốc trước khi đóng cửa tiệm thì có một cô gái trẻ đến tìm. Cô đưa cho tôi một tấm thiệp và báo tin là bà Josephine Smiley vừa mới qua đời 3 hôm trước. Cô nói là lúc hấp hối, bà đã đưa cô y tá này tấm thiệp và nhờ cô đến đưa tận tay tôi vào đúng ngày Lễ Tạ Ôn. Tôi bật khóc. Nước mắt giàn giụa của tôi đã làm nhòe hẵn đi những dòng chữ xiêu vẹo, ngoằn ngoèo trên trang giấy:

My dear Thanh,

I am thinking of you until the last minute of my life.

I miss you, and I miss your smile...

I love you, my “daughter”...

(Thanh yêu quý của ta

Ta vẫn nghĩ tới con cho đến tận phút cuối cùng của cuộc đời.

Ta rất nhớ con, nhớ nụ cười của con.

Ta rất yêu con, con gái của ta)

Tôi đã khóc sung mắt cả ngày hôm đó và khóc suốt trong buổi tang lễ của bà, người “Me American” đã gọi tôi là “my daughter”...

Ở nơi đâu trên trái đất này, cũng luôn vẫn còn rất, rất nhiều người đang cần những tấm lòng nhân ái của chúng ta...

Nếu nói về hai chữ “TẠ ÔN” với những người mà ta từng chịu ơn, thì có lẽ sẽ nhiều lắm, bởi vì không một ai tồn tại trên cõi đời mà không từng mang ơn những người khác.

Chúng ta được sinh ra làm người, đã là một ân sủng của Thượng Đế. Như tôi đây, có được ngày hôm nay, ngồi viết những dòng này, còn có ơn Cha, ơn Mẹ, ơn Thầy...

Cám ơn Mẹ đã sinh ra và nuôi dưỡng con cho đến ngày trưởng thành. Cám ơn Mẹ, về những tháng ngày nhọc nhằn đã làm lưng Mẹ còng xuống, vai Mẹ oằn đi. Cám ơn những nỗi buồn lo mà Mẹ đã từng âm thầm chịu đựng suốt gần nửa thế kỷ qua...

Cám ơn Ba đã nuôi nấng, dạy dỗ con nên người. Cám ơn Ba, về những năm tháng cực nhọc, những chuỗi ngày dài đằng đẵng chạy lo cho con từng miếng cơm manh áo. Cám ơn những giọt mồ hôi nhễ nhại trên lưng áo Ba, để kiếm từng đồng tiền nuôi con ăn học...

Cám ơn các Thầy Cô đã dạy dỗ con nên người, đã truyền cho con biết bao kiến thức để con trở thành một người có ích cho xã hội...

Cám ơn các anh chị em đã sẻ chia với tôi những tháng ngày cơ cực nhất, những buổi đầu đặt chân trên xứ lạ quê người...

Cám ơn tất cả bạn bè tôi đã tặng cho tôi biết bao nhiêu kỷ niệm buồn vui – những món quà vô giá mà không sao tôi có thể mua được. Nếu không có các bạn, có lẽ cả một thời áo trắng của tôi không có chút gì để lưu luyến cả...

Cám ơn nhỏ bạn thân ngày xưa đã “nuôi” tôi cả mấy năm trời Đại học, bằng những lon “gigo” com, bữa rau, bữa trứng, bằng những chén chè nhỏ nhỏ hay những ly trà đá ở căng-tin ngày nào.

Cám ơn các bệnh nhân của tôi đã ban tặng cho tôi những niềm vui trong công việc. Cả những bệnh nhân khó tính nhất, đã giúp tôi hiểu thế nào là cái khổ, cái đau của bệnh tật...

Cám ơn các sếp của tôi đã cho tôi biết giá trị của đồng tiền, để tôi hiểu mình không nên phung phí, vì đồng tiền lương thiện bao giờ cũng phải đánh đổi bằng công lao khó nhọc...

Cám ơn những người tình, cả những người từng bỏ ra đi, đã giúp tôi cảm nhận được thế nào là Tình yêu, là Hạnh phúc, và cả thế nào là đau khổ, chia ly.

Cám ơn những dòng thơ, dòng nhạc đã giúp tôi tìm vui trong những phút giây thơ thẩn nhất, để quên đi chút sầu muộn âu lo, để thấy cuộc đời này vẫn còn có chút gì đó để nhớ, để thương...

Cám ơn những thăng trầm của cuộc sống đã cho tôi nếm đủ mọi mùi vị ngọt bùi, cay đắng, để nhận ra cuộc sống này là vô thường... từ đó bớt dần “cái tôi” ngạo mạn của ngày nào...

Xin cảm ơn tất cả... những ai đã đến trong cuộc đời tôi, và cả những ai tôi chưa từng quen biết. Bởi vì:

*“Trăm năm trước thì ta chưa gặp,
Trăm năm sau biết gặp lại không?
Cuộc đời sắc sắc không không,
Thôi thì hãy sống hết lòng với nhau...”*

Võ Ngọc Thanh

Bài viết là chia sẻ của cô Võ Ngọc Thanh, một dược sĩ ngoài 30, hiện là cư dân Westminster, Orange County.

Nguồn: <https://hoinkt.blogspot.com/2021/11/viet-nhan-ngay-le-ta-on-xin-cam-on-cuoc.html>

Nguồn: Internet eMail by **mục vụ** chuyển

Đăng ngày Thứ Tư, November 24, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH